

Arrest

nr. 206 214 van 28 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. BALEANI
André Dumontlaan 210
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 april 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 februari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 april 2018 met referentenummer X

Gezien en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KOSE, die loco advocaat G. BALEANI verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. MENZAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, dient op 18 augustus 2017 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar meerderjarige Nederlandse zoon.

Op 8 februari 2018, met kennisgeving op 12 maart 2018, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.08.2017 werd ingediend door:

*Naam: K. (...)
Voornaam: F. (...)
Nationaliteit: Turkije
Geboortedatum: (...).1947
Geboorteplaats: Kuruhüyük
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Nederlandse zoon, K., M. (...) ((...)) in toepassing van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15/12/80.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn (...)’

Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Onafgezien van het paspoort van betrokkene en de verwantschapsdocumenten werden volgende documenten voorgelegd:

- Rapport met betrekking tot inkomsten 2016 van Dhr. M.K. (...) opgesteld door een belastingadviseur. Volgende documenten werden aangebracht in het kader van een aanvraag tot her inschrijving:*
- Huurcontract op naam van de referentiepersoon, dd. 30.09.2014. Dit document staat niet op betrokkenes naam.*
- Aanvraagformulier medische beeldvorming dd. 22.01.2017, voorgeschreven door Dr. E.T.O. (...). Wie de patiënt betreft is echter niet duidelijk: de naam werd immers niet ingevuld*
- Staat van kosten en ereloon van advocaat dd. 10.03.2017. Vooreerst staat er geen facturatieadres op de factuur.*
- Verklaring op erewoord voor buitenlandse zorgen dd. 25.06.2015, op naam van betrokkene.*

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Eenzijds is haar onvermogen in het land van herkomst of origine niet aangetoond. Betrokkene legt geen enkel bewijs voor waaruit blijkt dat zij in het land van herkomst geen bestaansmiddelen en bezittingen heeft.

Anderzijds is niet aangetoond dat zij financieel afhankelijk was/is van haar zoon vanuit het land van herkomst of origine. Als bewijs dat betrokkene financiële ondersteuning gekregen heeft legt hij verklaringen op eer voor. Echter gezien verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kan het gesolliciteerd karakter niet uitgesloten worden.

De overige documenten hebben allemaal betrekking tot de aanvraag herinschrijving van betrokkene, deze werd aan betrokkene geweigerd op datum van 06.12.2017.

Echter, gezien betrokkene niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, in Turkije en er niet werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 bis wordt geweigerd. Het Al dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij geen nota met opmerkingen heeft ingediend, hoewel hiertoe te zijn uitgenodigd door de Raad per brief van 25 april 2018.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van "de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen" en van de "Beginnelsen van behoorlijk bestuur: schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel."

Het middel luidt als volgt:

"Allereerst dient er te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing ten onrechte en slechts in algemene termen voorhoudt dat niet voldoen zou zijn aan de voorwaarden gesteld bij art. 40bis Vw..

Art 40bis, §2, eerste lid, 4° Vw. bepaalt inzake o.m. het volgende:

" 4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot ofpartner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen; "

Het 'ten laste zijn' is een feitenkwestie enmag op aile mogelijke manieren bewezen worden (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 enHvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Verweerster daarentegen past haar eigen criteria toe om te oordelen of men al dan niet ten laste is, in casu zonder rekening te houden met de voorhanden zijnde bewijsmiddelen. Dat dit in strijd is met de rechtspraak van het Hof van Justitie, behoeft uiteraard geen betoog.

In casu heeft de referentiepersoon, zijnde de heer K.M. (...), verzoekster wel degelijk ten laste.

Dit om reden dat verzoekster wegens haar oudere leeftijd zorgbehoevend is, alsook niet over eigen voldoende inkomsten beschikt.

Verzoekster brengt hiervoor afdoende stukken bij, die duidelijk aantonen dat zij zowel voor de aanvraag als de periode voorafgaand aan de thans bestreden beslissing, zich in België onder de zorg van haar zoon K.M. (...) bevond.

Verweerster leest evenwel de bijgebrachte stukken verkeerd!

Verzoekster brengt twee huurovereenkomsten bij, een eerste gedateerd op 30.09.2014 en een tweede gedateerd op 13.11.2016. Ten onrechte stelt verweerster dienaangaande dat de huurovereenkomsten niet op verzoeksters naam zouden zijn, quod certe non in casu.

Verzoekster brengt voorts een aanvraagformulier medische beeldvorming dd. 22.06.2017 bij, voorgeschreven door Dr. E. T. O. (...). Ook aangaande dit document stelt verweerster volledig ten onrechte dat het onduidelijk zou zijn wie de patiënt is. In weerwil van de beweringen van verweerster wordt verzoeksters' naam als patiënt vermeld op kwestieus document.

Omwille van de gebrekkige informatie door de bevoegde ambtenaren, werden geen andere, eventuele documenten bijgebracht. De mogelijkheid en noodzaak zelfs om de aanvraag te actualiseren, werd verzoekster evenmin meegedeeld!

Feit is dat verzoekster een oude zorgbehoevende dame is omwille van haar ouderdomskwalen en gebrekkige financiële middelen, reden waarom zoon K.M. (...) haar ten laste heeft. Dat zoon K. (...) over voldoende inkomsten hiertoe beschikt, behoeft, gelet op zijn machtiging tot verblijf, geen betoog.

De wet betreffende de uitdrukkelijke motivering schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen.

Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

In casu geeft de bestreden beslissing dus de feitelijke en juridische overwegingen niet weer waaraan zij ten grondslag ligt, waar zij stelt dat de referentiepersoon niet actief zoekende zou zijn naar werk. Vanuit een verkeerde redenering motiveert de bestreden beslissing tot een weigering van verblijf voor verzoekster.

Nu verweerster alleen heeft getoetst zonder de individuele omstandigheden nader te beoordelen, of zich hieromtrent te informeren, is de bestreden beslissing eveneens onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende gemotiveerd. Een tegensprekelijk onderzoek had immers in casu wel degelijk een aanduiding geweest kunnen zijn voor de situatie van verzoekster.

Het komt dan ook onwettig en totaal ongepast voor om verzoekster een bijlage 20 te betekenen.

De Raad van State oordeelde in haar arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijk grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd.

Door haar beoordelingsmarge te overschrijden schendt de bestreden beslissing tevens de rechten van verzoekster die gewaarborgd worden door artikel 8 EVRM.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van art. 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

De onwettige afwijzing van de gezinsherenigingsaanvraag maakt dat een verwijdering van verzoekster naar Turkije, alwaar het gezinsleven van verzoekster in het gedrang komt, nakend is.

Derhalve staat de schending van art. 8 EVRM dan ook vast.

Gelet op het voorgaande dient besluitend dan ook vastgesteld dat in casu onzorgvuldig onderzoek geleverd werd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

'Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602,30 september 1980, R. W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)'.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Verzoekster maakt de ernst van zijn middelen waar.

De thans bestreden beslissing beantwoordt niet aan de materiële motiveringsvereisten van administratieve beslissingen. Te dien einde dient de bestreden beslissing dd. 08.02.2018 te worden vernietigd."

3.2. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf wordt verwezen naar de juridische grondslag, namelijk artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als

familie lid van een burger van de Unie in functie van haar Nederlandse zoon, omdat de verzoekende partij niet heeft aangetoond voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van haar zoon. De verwerende partij verduidelijkt aan de hand van een bespreking van alle voorgelegde stukken dat nergens uit blijkt dat de verzoekende partij op het moment van vertrek uit haar land van herkomst ten laste was van haar zoon en toen onvermogen was.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Waar de verzoekende partij "*In casu geeft de bestreden beslissing dus de feitelijke en juridische motiveringen niet weer waaraan zij ten grondslag ligt, waar zij stelt dat de referentpersoon niet actief zoekende zou zijn naar werk*" wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing geenszins wordt gemotiveerd dat de referentpersoon niet actief op zoek zou zijn naar werk. De verzoekende partij dient integendeel een aanvraag tot gezinshereniging in met haar zoon waarvan zij voorhoudt dat zij ten zijnen laste is en dat hij haar onderhoudt.

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Zij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert aldus de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dat oogpunt zal worden onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak nazicht van de aangevoerde schending van artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 18 augustus 2017 een aanvraag indiende voor een verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar in België verblijvende meerderjarige Nederlandse zoon op grond van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

"Als familie lid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen."

Lezing van artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet leert dat de verzoekende partij dient aan te tonen ten laste te zijn van de referentpersoon, namelijk haar Nederlandse zoon.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij eigen criteria toe te passen om te oordelen of zij al dan niet ten laste is van haar zoon zonder rekening te houden met de voorgelegde bewijsmiddelen, terwijl het ten laste zijn een feitenkwestie zou zijn en het bewijs op alle mogelijke manieren zou mogen worden geleverd.

In deze zaak kan niet worden betwist dat er sprake is van een Unierechtelijke context.

Hierbij moeten de lidstaten hun bevoegdheden uitoefenen met inachtneming van zowel het door het EG-verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen

die maatregelen bevatten die erop gericht zijn, onderling de belemmering van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken.

Wil een rechtstreekse bloedverwant van een burger van de Unie als ten laste worden beschouwd dan moet dit in concreto worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid' van een familielid (cfr. HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia).

In deze kan verwezen worden naar expliciete rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip "ten laste" (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en anderzijds naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 9 januari 2007, 43) alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder "*te hunnen laste komen*" moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid. De voorwaarde opgenomen in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet moet bijgevolg begrepen worden in het licht van deze rechtspraak, zodat dit meebrengt dat het "ten laste zijn" inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam.

De Raad acht het aldus niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij de voorwaarde bepaald in artikel 40*bis*, § 2, 4°, van de vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de zoon die men begeleidt of vervoegt, invult door het bewijs te vragen dat zij in het verleden in het land van herkomst, dus voor haar aankomst in het Rijk en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste is van deze referentiepersoon.

De voorwaarde opgenomen in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet begrepen worden in de zin dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam (zie ook RvS 12 november 2013, nr. 225.447). Het komt de verzoekende partij dus toe om het bestaan aan te tonen van een feitelijke situatie van materiële ondersteuning, dit is een situatie van reële afhankelijkheid in het land van herkomst of oorsprong tot op het moment van de aanvraag (zie naar analogie HvJ 16 januari 2014, zaak C-423/12, Reyes).

In voorliggende zaak wordt het verblijf geweigerd nu volgens de verwerende partij uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds in het land van herkomst, Turkije, een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en haar Nederlandse zoon. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij het begrip "ten laste" verkeerd zou hebben geïnterpreteerd, in strijd met hoger genoemde rechtspraak, waarna zij overigens zelf verwijst (wat betreft het arrest Jia van het Hof van Justitie).

Waar de verzoekster stelt dat zij afdoende stukken heeft aangebracht die duidelijk aantonen dat zij zich zowel voor de aanvraag, als de periode voorafgaand aan de beslissing, onder de zorg van haar zoon bevond, kan zij niet worden gevolgd. De enige stukken die de verzoekende partij heeft aangebracht, zijn deze opgesomd in de bestreden beslissing, met name een huurcontract, een aanvraagformulier voor medische beeldvorming waarvan niet blijkt voor wie de aanvraag is, een staat van kosten en ereloon van een advocaat zonder facturatieadres en een verklaring op erewoord voor buitenlandse zorgen, waaruit niet blijkt wie heeft ingestaan voor de kosten. Uit deze stukken kan in tegenstelling tot wat de verzoekende partij tracht voor te houden niet worden afgeleid dat zij in haar land van herkomst of oorsprong de materiële ondersteuning nodig had van haar zoon teneinde in haar basisbehoeften te voorzien.

Het feit dat haar naam blijkens het administratief dossier toch voorkomt op de voorgelegde huurovereenkomsten betreffende de huur van een pand in België – in tegenstelling tot wat de verwerende partij stelt in de bestreden beslissing – doet geen afbreuk aan de voorliggende motivering van de bestreden beslissing. Immers blijkt uit de huurovereenkomst van een appartement, ondertekend op 30 september 2014, dat de verzoekende partij de verhuurder is en dat haar zoon de huurder is. Dit

kan bezwaarlijk als een materiële ondersteuning worden gezien teneinde in de basisbehoeften te voorzien. Deze huurovereenkomst werd afgesloten voor 1 jaar. Daarnaast ligt er een tweede huurovereenkomst voor, ondertekend op 13 november 2016, voor de huur van een appartement voor drie jaar. Hierbij worden zowel de verzoekende partij, als haar zoon aangeduid als huurder. Aangezien zij beiden huurder zijn, kan hier niet uit worden afgeleid dat de zoon zijn moeder materieel ondersteunt. Dit blijkt overigens ook uit een ontvangstbewijs van het huurgeld. Op dit ontvangstbewijs wordt zowel de naam van de verzoekende partij, als van haar zoon vermeld naast de vermelding "reçu de". Met deze huurovereenkomsten toont de verzoekende partij niet aan dat zij reeds ten laste was op het moment dat zij haar aanvraag tot gezinshereniging heeft ingediend en dit daargelaten de vraag of het ten laste zijn in het verleden enkel dient bekeken te worden in het land van herkomst, wanneer uit de feitelijke gegevens blijkt dat het familielid reeds voor de aanvraag in België verbleef.

Uit het administratief dossier blijkt verder niet dat de naam van de verzoekende partij voorkomt op het aanvraagformulier voor een onderzoek medische beeldvorming van 22 juni 2017. Dit document bevat enkel een identificatienummer van een patiënt. Uit het administratief dossier dat alle voorgelegde stukken bevat kan niet worden opgemaakt dat dit nummer kan verbonden worden aan de verzoekende partij. Naam, geboortedatum en geslacht werden niet ingevuld op het formulier. De verzoekende partij kan niet worden gevolgd.

De verzoekende partij gaat er verder aan voorbij dat de bewijslast in het kader van een aanvraagprocedure in principe op de aanvrager rust, zodat zij niet van de verwerende partij kan verwachten dat deze vraagt bepaalde documenten aan het dossier toe te voegen of dat zij bepaalde inlichtingen opvraagt. Geenszins blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij niet de kans kreeg haar situatie toe te lichten. De verzoekende partij toont verder niet aan dat zij werd belet stukken aan haar dossier toe te voegen, en laat bovendien na te verduidelijken welke stukken zij dan wel zou hebben voorgelegd mocht de verwerende partij er haar naar hebben gevraagd, laat staan dat zij aantoonde dat deze een ander licht op de zaak zouden hebben geworpen en de beslissing zouden hebben beïnvloed op een voor de verzoekende partij positieve manier.

In zoverre de verzoekende partij de hoorplicht geschonden acht, houdt dit beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; I. Opdebeeck, "De hoorplicht" in *Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het weigeren van een verblijf van meer dan drie maanden in functie van de in België verblijvende Nederlandse zoon van de verzoekende partij. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partij, maar houdt een weigering in om een door haar gevraagd voordeel – namelijk een lang verblijf in functie van haar zoon – te verlenen. Dus kan de verzoekende partij niet op een dienstige wijze de schending van de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Bovendien heeft de verzoekende partij ruimschoots de tijd gehad om haar aanvraag aan te vullen, alle relevante informatie bij te brengen en herhaalt de Raad dat zij nalaat te verduidelijken welke bijkomende gegevens zij bij het horen had bijgebracht, van die aard dat zij de bestreden beslissing mogen te wijzigen.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat de verwerende partij heeft geoordeeld zonder de individuele omstandigheden van de verzoekende partij in rekening te brengen. Zij toont niet aan met welk element volgens haar geen rekening zou zijn gehouden, terwijl kan worden herhaald dat het niet aan de verwerende partij toekwam zich in voorliggende zaak bijkomend te informeren bij de verzoekende partij, die de kans kreeg alle nuttige elementen aan te brengen tot aan het nemen van de bestreden beslissing.

De verwerende partij kon op goede gronden oordelen dat zij niet heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van haar zoon, de referentiepersoon, voorafgaand aan de aanvraag in het land van herkomst en dat zij niet heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, zodat het verblijf van meer dan drie maanden in functie van haar zoon diende te worden geweigerd. Het feit dat de verzoekende partij beweert een oude zorgbehoevende dame te zijn die in België ten laste leeft van haar zoon waarvan ze stelt dat hij over voldoende middelen beschikt, doet geen afbreuk aan het voorgaande.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 40bis, §2 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat de verzoekende partij eveneens geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Dit is niet het geval. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en de wijze waarop de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78 751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

De verzoekende partij voert tenslotte de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins- of privéleven hier te lande en anderzijds

het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153).

In casu heeft de verzoekende partij een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden ingediend in functie van haar meerderjarige Nederlandse zoon. Middels de bestreden beslissing werd dit verblijf haar geweigerd. De verzoekende partij betoogt dat een verwijdering naar Turkije nakend is, alwaar haar gezinsleven in het gedrang zou komen.

Vooreerst merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt, zodat het betoog van de verzoekende partij op dit punt feitelijke grondslag mist. Voorts blijft de verzoekende partij vaag over het bestaan van een gezinsleven.

Zo zij een gezinsleven met haar in België verblijvende meerderjarige zoon bedoelt en daargelaten voorgaande opmerking dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de verzoekende partij van het grondgebied wordt verwijderd en dat beiden van elkaar worden gescheiden, wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM slechts de hechte persoonlijke banden tussen familieleden beschermt. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33). Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing niet weerlegt, namelijk dat zij niet heeft aangetoond ten laste te zijn van haar zoon. Het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt niet met concrete elementen aangetoond. Overigens kan zij gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat geen onderzoek werd gevoerd naar haar persoonlijke situatie. Zij toont niet aan met welke elementen die voorlagen op het nemen van de bestreden beslissing geen rekening zou zijn gehouden door de verwerende partij.

Met betrekking tot het privéleven worden geen elementen aangevoerd.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU